

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Пловдив, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
                  Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора А.Янков
като разглежда докладваното от Велина Ем. Антонова Наказателно дело за възобновяване № 20215000600631 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXXIII от НПК.

Образувано е във връзка с постъпило искане от осъдения, депозирано на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, за възобновяване на наказателното делото, като в искането са били релевирани доводи за допуснати съществени нарушения по смисъла на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. Претендира се съществено нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от НПК, а именно противоречие със закона, процесуалните правила и явна несправедливост на наказанието. Искане за възобновяване на делото, приключило с влязъл в законна сила съдебен акт, отмяна на постановеното протоколно определение за одобряване на споразумение и връщането му за ново разглеждане от друг състав на съда.

Прокурорът от Апелативна прокуратура – Пловдив застъпва становище за неоснователност на искането, като намира че молбата за възобновяване на делото следва да бъде оставена без уважение.

Настоящият съдебен състав счита, че искането на осъдения за ревизия на цитирания съдебен акт е процесуално допустимо, тъй като е подадено от надлежно легитимирана страна по смисъла на чл. 420, ал. 2 от НПК срещу съдебен акт, подлежащ на възобновяване, съгласно визираните в разпоредбата на чл. 419, ал. 1 от НПК, в шестмесечния срок по чл. 421, ал. 3 от НПК, за искания на осъденото лице.

Разгледано по същество, обаче, искането на осъдения е неоснователно.

В конкретния случай производството по НОХД № 134/2021 г. по описа на Районен съд – Раднево е било образувано на 18.05.2021 г. във връзка с внасянето в съда на материалите по досъдебно производство № *** г. на РУ - Р. с обвинителен акт в съда. С разпореждане на съдията-докладчик от 20.05.2021 г., делото е било насрочено за разглеждането му в разпоредително заседание за 02.06.2021 г. След провеждането му делото е било отсрочено за разглеждане по общия ред. Видно от протокола от проведеното на 21.06.2021 г. съдебно заседание по НОХД № 134/2021 г. на РС – Раднево /л. 30 – 34 от цитираното дело/, на посочената дата производството по делото е протекло по реда на чл. 384, ал. 1 от НПК за подписване на споразумение с участието на представител на държавното обвинение, подсъдимия и неговия защитник. Съдът е докладвал изготвеното и представено за одобрение преди приключване на съдебното следствие по делото споразумение. След като подсъдимият се признал за виновен по обвинението и заявил информирано съгласие за одобряване на споразумението /л. 132 от делото на първия съд, където е налице изявление на осъдения, че разбира обвинението, признава се за виновен по него, разбира последиците от него и е съгласен с тях, като лично и доброволно е подписал споразумението и е наясно, че одобреното от съда споразумение има последиците на влязла в законна сила присъда/ в съдебния протокол бил отразен текста на това съглашение, постигнато между подсъдимия, неговия защитник и държавното обвинение. Със споразумението Р.И.И. е бил признат за виновен за това, че е извършил виновно престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 2 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК за това, че на *** г. на път III-554, област С.З., между с. Л. и гр. Р. в съучастие със Р.К.А. от с. Л., като извършител по хулигански подбуди, причинил на Д.И.Б. от гр. Р. страдание без разстройство на здравето – лека телесна повреда, изразяваща се в травматичен оток в лявата половина на тилната област и кръвонасядане в дясната слепоочна област. За така извършеното престъпление му е била наложена санкция при условията на чл. 54 и чл. 57, ал. 1 НК от една година и шест месеца пробация при двете задължителни пробационни мерки, като първата от тях при периодичност от два пъти седмично. Страните по споразумението подписали неговия текст и в съдебния протокол, като подсъдимият заявил информирано съгласие с параметрите на споразумението и декларирал, че се отказва от разглеждането на делото по общия ред /л. 33 от съдебния протокол/. Същата декларация фигурира и в представеното пред съда в писмена форма и подписано от страните споразумение /л. 29 от делото на РС/. Във връзка с двете посочени декларации /както в писмения текст на споразумението, така и в протокола от съдебно заседание за неговото одобряване/, изрично било записано, че подсъдимият е съгласен изцяло със споразумението и е наясно с неговите последици и се отказва от разглеждане на делото по общия ред /л. 32 от делото на РС/.

Първоинстанционният съд приел, че представеното пред него споразумение не противоречи на закона и морала, поради което следва да се одобри, а наказателното производство срещу осъдения да се прекрати. Определението за одобряване на споразумението влязло в законна сила на датата на неговото постановяване – 21.06.2021 г.

Не могат да бъдат споделени доводите на защитата, че са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са основание за възобновяване на наказателното дело по чл. 422, ал. 1, т. 5 вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от НПК.

В контекста на изложеното по-горе, за начина на протичане на производството по делото в рамките диференцираната процедура, не намира опора в материалите по делото оплакването на осъдения, че бил мотивиран към случващото се в проведеното съдебно заседание от реплики на съда, поради които без да се чувства виновен подписал споразумението. Във връзка с тези оплаквания настоящата инстанция намира, че при насрочване на делото за разглеждането му по общия ред, за провеждане на диференцираната процедура, първоинстанционният съд е бил сезиран от страните със споразумение, като се е произнесъл с определение при условията и по реда на глава XXIX от НПК. Със споразумението за решаване на делото в съдебното производство, страните са приели, че са налице основанията за решаване на делото чрез посоченото съглашение. Постигнатото споразумение е било оформено писмено и подписано от прокурора, защитника и осъдения /чл. 381, ал. 6 НПК/, включително и осъденият е декларирал, че се отказва от съдебното разглеждане на делото по общия ред. След информирано съгласие на осъдения във връзка със споразумението, съдът е преценил, че същото не противоречи на закона и морала, поради което е постановил определение за одобряването му /чл. 382, ал. 7 НПК/, в което е било възпроизведено съдържанието на споразумението. В протокола за съдебното заседание, текстът на споразумението е бил подписан от прокурора, защитника и осъдения. Определението на съда за одобряване на споразумението има последиците на влязла в сила присъда /чл. 383, ал. 1 НПК/, макар да влиза в законна сила незабавно след постановяването му. Видно от материалите по делото от страна на първия съд са били проверени всички изисквания по чл. 384 вр. чл. 381 НПК, спазен е бил и реда по чл. 382, ал. 4, 5 и 6 НПК за одобряване на споразумение. Пред настоящия съд осъденият релевира доводи, че споразумението е било одобрено, докато бил под напрежение, че може да му бъде наложено наказание лишаване от свобода, което повлияло волята му и го принудило към нежелано процесуално поведение, а именно – съгласие за подписване на споразумение. Неоснователно, обаче, се твърди че при участието на защитник на осъдения при подписване на споразумението и информираното му съгласие за това, не са били налице гаранции за свободното изразяване на неговата воля. Следва да се припомни, че настоящото производство е по реда на глава XXIII от НПК - способ за извънреден контрол и проверка на наказателни дела със специфична характеристика. За това претендираните нарушения на касационните основания следва да се съдържат в самото дело, чието възобновяване се търси. Оплакването на защитата не намира опора в материалите по делото, като не са налице каквито и да е били данни, че споразумението е било по някакъв начин нежелано или оспорвано от осъдения или неговият защитник. За неговата евентуална незаконосъобразност не са били приведени доводи, нито подобни оплаквания могат да се обсъждат в това производство. От друга страна, в кориците на делото, е налице протокол от проведеното съдебно заседание на 21.06.2021 г., който е доказателствено средство за извършване на съответните действия, за реда по който са извършени и за събраните доказателства. При

положение, че е в този протокол е фиксирано какво е било прочетено и разяснено на осъдения, като са били протоколирани и неговите заявления за наличието на информирано съгласие, липсва каквото и да е основание да се изразява съмнение пред съда по възобновяване, че бил „мотивиран“ от процесуалното си положение да подпише споразумението, тъй като наличният протокол е доказателствено средство по смисъла на чл. 131 от НПК, който е съставен по законоустановения ред и удостоверява както самоличността на лицето, така и действията, които е извършило, за да валидизира своите изявления. В случая е бил гарантиран каталога с права на подсъдимия, визиран в разпоредбата на чл. 55 НПК. Осъденият е имал възможност да прави искания и да изразява становище по всички въпроси, разглеждани от съда, като е бил подпомаган от упълномощения от него защитник.

Не намира опора в закона оплакването, че съдът не е изложил мотиви по доказателствата. При процедурата за одобряване на споразумение, преценката на съда е ограничена в рамките на предложеното от страните по въпросите, посочени т. т. 1–6 на ал. 5 на чл. 381 НПК. Касае се за специфика на диференцираната процедура за одобряване на споразумение, която цели по-бързото приключване на наказателното производство. При нея съдът не изготвя мотиви и не дължи представяне пред на страните на своята оценъчна доказателствена дейност. В този смисъл първият съд е процедирал законосъобразно като не е обективизирал анализ на доказателствата, от които се установяват фактите, залегнали в споразумението. При одобряването му съдът проверява дали договореното по въпросите за деянието, авторството, вината и приложимия закон намира в достатъчна степен подкрепа в доказателствената маса. В случая, обаче, страните са подписали споразумението в съответствие със събраните доказателства. В тази насока достатъчно е да се посочат показанията на свидетелите Д.И.Б., М.Х.М. и С.К.С., че удари по пострадалия шофьор на принудително спряното МПС са нанасяли само осъдения Р.И.И. и неговият доведен син Р.К.А.. Свидетелите М.М. и С.С. познават лично осъдения и неговият доведен син, а пострадалият Б. ясно разграничава действията им, като описва подробно лицата, които са му нанесли множество удари с юмруци през прозорците на автомобила. И при все, в посочения от защитата пред съда по възобновяване, пострадалият да не е възприел правилно кой е управлявал буса на осъдения, ясно е разграничил нападателите си според техните възрастови особености, като няма спор, че осъденият е роден през * година, докато неговият доведен син С.А. – пред * г., а заявеното от свидетелите-очевидци намира опора в заключението на съдебно-медицинската експертиза на пострадалия. Ето защо, преценката на първия съд, че е налице доказателствена опора на залегналите в основата на споразумението факти, не търпи критика.

Оплакванията за нарушение на закона не са подкрепени с конкретика, като настоящият съд не намира, че възприетите от инстанцията факти съответстват на правната квалификация на престъплението, за което е било одобрено и споразумението.

Същото се отнася и за оценяването на доказателствените факти, имащи значение за индивидуализацията на наказанието и за съответствието му с целите, визираны в чл. 36 НК.

Видът и размерът на наказанието не са незаконосъобразни. Предвид характеристиките на личността на осъдения в контекста на неговите предходни осъждания, които не обуславят правната квалификация на извършеното, правилно е преценено, че целите на наказанието следва да бъдат постигнати спрямо него с наказание в така определения му вид и размер. Не са налице основания за допълнително снизхождение, тъй като справедливостта на наказанието се измерва с неговото съответствие с тежестта на извършеното престъпление и с възможността за постигане на целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 36 НК, спрямо дееца и останалите членове на обществото.

Що се касае до заявеното пред съда по възобновяване довод за влошено здравословно състояние, следва да се каже, че първият съд не е разполагал с данни в претендираната насока и такива не са били представени в кориците на делото, поради което и не е имало основание да бъде взето под внимание сред обстоятелствата от значение за определяне на наказанието на И. при условията на предвидената законова санкция. Това изключва доводите за недооценяване на конкретното смекчаващо отговорността на осъдения обстоятелство. Отделно от това, претендиращият от осъдения здравословен проблем, който дори не е бил именуван като заболяване или диагноза, очевидно не е пречка за него да упражнява трудова дейност и да управлява МПС, като доводите за явна несправедливост на наказанието са, че изпълнението на наказание пробация създава пречки за упражняване на трудова дейност. Установените индивидуализиращи обстоятелства за личността на осъдения и за извършеното деяние, не са нито многобройни, нито изключителни, поради което законосъобразното определяне на наказанието лишаване от свобода не би могло да се реализира н предложението от страна на защитата смисъл при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „в“ НК чрез замяна на най-лекото алтернативно предвидено наказание пробация с глоба. Нито съвкупно, нито само по себе си някое от отчетените обстоятелства не покрива изискването на чл. 55 от НК за изключителност и извънредност, доколкото не надхвърля типичните смекчаващи отговорността обстоятелства, нито пък по делото са били събрани доказателства за наличието на многобройни такива. Няма очевидно несъответствие между стореното с целите по чл. 36 от НК, поради което не се налага да се проявява по-голяма снизходителност, особено при обстоятелството че деецът е осъждан за разнообразна престъпна дейност, независимо от настъпилата реабилитация за извършена кражба, като настоящото деяние е извършено след изтичането на изпитателния срок за условно наложено наказание за управление на МПС с престъпна концентрация на алкохол от 2,04 промила. Ето защо, при установените по делото фактически данни, обуславящи отмерване на наказанието, съставът на ПАС прие, че не е налице заявеното основание явна несправедливост на наложеното на Р.И. наказание.

Предвид изложеното за липса на нарушения от поддържаните, искането за отмяна на протоколното определение за одобряване на споразумение е неоснователно, поради което Апелативен съд – Пловдив

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Р.И.И. за възобновяване на НОХД № 134/2021 г. на Районен съд – Раднево.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____